

ger gaaende Uoverensstemmelse mellem Folkethinget og Regeringen, den Gang kunde vi takke det meget ærede Medlem for, at han lagde sin Stemme, sit Ord i Bøgtstaaalen, for at en saadan Konstatering kunde finde Sted. Nu staa vi i samme Stilling, vi søge en Veilighed, ved hvilken det kan blive endnu tydeligere og klarere for Folket, at Noget skal der gøres, og Folket derefter kan overveie, hvad det vil gjøre. Jeg haaber, at det ærede Medlem ogsaa i denne Henseende vil bidrage med sin store Skarpsindighed til at vise sine Venner, at dette i Grunden er den rette Vej at staa ind paa, ligesom da vi i Slutningen af Marts foreslog den første Dagsorden.

M. Pedersen. Det er sørgeligt, at man er kommen i den Nødvendighed at skulle stemme imod en Finantslov, men naar jeg maa gjøre det, tror jeg, at jeg skylder baade mig selv og Folket at udtale, hvad der bevæger mig til dette Skridt. Jeg har været med til at stemme for alle de Dagsordener, der ere gaaede forud, og jeg har gjort det, fordi jeg syntes, at Regeringen, efterat vi ere komne her som et virkeligt Merial, valgt af den hele Befolkning paa et bestemt Program, burde have taget en lille Smule Hensyn til os. Det har Regeringen imidlertid ikke gjort. Den burde dog have vist en lille Smule Hensyn og Smødefommen overfor dette Merial og dets Forslag til Reforme, som mere eller mindre ligge Befolkningen i de forskellige Egne af Landet paa Hjerte; men i Sedet derved har den høitagiede Regering, som det forekommer mig, til enhver Tid afsøit os med Haan, naar vore Forslag ere komne frem. Det gjør mig ondt at skulle sige det, men det forekommer mig, som om Regeringen haanligt

Formanden: Dette Ord er et for snart Udryk, til at det kan tilstedes.

M. Pedersen. Havde Regeringen vist en lille Smule Smødefommen overfor enkelte af disse Lovforslag, kunde jeg ikke have været med til at indtage det Standpunkt overfor den, som jeg nu her indtager. Hvorledes har dernæst Regeringen stillet sig med Hensyn til sine egne Lovforslag? Det forekommer mig, at den ikke ved disse Lovforslags Behandling har gjort lige Ret og Retfærdighed mellem dette og det andet Thing; det forekommer mig, at Regeringen har stillet sig for meget bagved det andet Thing. Det var disse Betragtninger, som bevægede mig til at stemme for den Adresse, der blev indgivet til Kongen. Det Svar, vi fik paa den, sagde blot: Vi ville ikke engang have, at I skulle staa ligeberettigede med det andet Thing — det forekommer mig i det Mindste, at dette kunde ligge i Svaret — men I skulle kun have som en Naade, hvad vi ville give Eder. Jeg tror ikke, at man er for-

pligtet eller engang berettiget til at taale noget Saadant af en Regering, og man kan derfor ikke Andet end ved sin Afstemning give tilkjende, at det ikke kan gaa. Hvad havde været mere naturligt overfor Befolkningen, end at Regeringen havde opløst Thinget og søgt at faae at vide, om vore Tanker virkelig ere Folkets Tanker? Dette har Regeringen ikke gjort, og derfor have vi været nødt til at lade det ene Skridt følge efter det andet. Der laa imidlertid efter min Mening noget Mere i Svaret paa den Adresse, for hvilken jeg var med at stemme. Der laa nemlig deri en bestemt Misbilligelse af den Selvtvirestankte, som sent eller tidligt maa blive til Virkelighed, og der laa ligeledes deri, at Regeringen vil undertrykke den. Jeg tror, det er Synd af Regeringen, at den vil dette. Jeg kunde gaa vidt i Jøielighed overfor Regeringen, og navnlig kunde jeg ikke have været med til at gjøre det Skridt, der her er foreslaaet, naar Regeringen blot fra sin Side havde vist en lille Smule Jøielighed overfor det Merial, hvortil jeg hører. I saa Tilfælde kunde jeg have strakt mig vidt; men gaar Regeringen os saa meget imod, at den vil undertrykke Selvtvirestanken, og ikke vil give den allermindste Luft, forekommer det mig, at jeg ikke kan være betændt atter at møde mine Vælgere og at se dem stift i Vinene, naar jeg ikke ved min Stemmegivning har givet tilkjende, at jeg, saasnart der vises Lejn til at undertrykke den Tanke, hvis Indhold er Folkets helligste Retfærdighed, er med til at gjøre Modstand derimod. Jeg skal derfor, som jeg alt engang har sagt, stemme imod Finantsloven, stolende paa, at Folket vil være med os i den Kamp, der muligvis forestaar. Jeg har det Haab, den Forvisning og den Tro til Folket, at hvad den led i 1866 ved Udfaldet af Grundlovskampen — dengang strakte Reaktionen sit Hoved frem, og under Følgen deraf lide vi nu — har belært det saaledes, at det nu vil vide at værne om sine Rettigheder, da det synes, at Reaktionen atter vil stikke sin Braad frem imod Demokratiet. Denne sidste Tro og Forvisning har jeg, men selv om vi skalde ligge under, nærer jeg det Haab, at ligesom Befolkningen dengang paa Grund af, hvad der skete, virkelig mandede sig op, hvorved der udviklede sig en Aand, som jeg er vis paa er god, saaledes vil der atter i Fremtiden udvikle sig en god Aand i Befolkningen. Det er med dette Haab, jeg gaar Kampen imøde. Man var jo i en langt behageligere Stilling, naar man stod paa den Side, som netop, fordi den ikke vil være med til det, jeg vil være med til, vil blive lovprist og hædret til enhver Tid. Det vilde være langt behageligere for Ryd og Blod. Jeg skal imidlertid vide at finde mig i de Forfærdeligheder, der ville udgaa imod os gennem den Presse, som desværre ikke er, hvad den skalde være, nemlig en Bryd for Samfundet, men som gaar i en ganske anden Retning. Jeg skal finde mig i de